

opgaver med hensyn til tilvejebringelsen af oplysninger til brug for udvandrere samt de kontrolopgaver m. v., som det efter forslaget skønnes påkrævet at opretholde, henlagt til arbejdsdirektøren med bistand af de offentlige arbejdsanvisningskontorer.

Da udvandringen fra de nordiske lande i det store og hele går til de samme områder i fremmede verdensdele og de oplysninger, der af udvandringsmyndighederne i hvert af de nordiske lande indsamles om disse områder, væsentligt er de samme, er der her en mulighed for at udbygge det praktiske nordiske samarbejde, der allerede i et vist omfang finder sted, navnlig derved at det af udvandringsmyndighederne i et land udarbejdede materiale stilles til rådighed for myndighederne i de øvrige nordiske lande.

Stk. 3 svarer til den gældende lovs § 26, stk. 6, 1. pkt., idet man dog under hensyn til, at formidling af udvandring foreslås gjort helt fri, og det derfor kan befrygtes, at konkurrencemæssige hensyn kan bevirke, at hensynet til den enkelte udvandrer træder mere i baggrunden, har fundet det naturligt — selv om erhvervsvirksomheder må antages at være omfattet af den nuværende formulering — særligt at fremhæve erhvervsvirksomheder.

Med hensyn til de udvandringskontorets chef hidtil i henhold til § 26, stk. 6, 2. og 3. pkt., tillagte beføjelser henvises til forslagens § 3 og bemærkningerne hertil.

Stk. 4 svarer i det væsentlige til den gældende lovs § 29.

Til § 3.

Bestemmelserne i forslagens § 3, stk. 1 og 2, bygger på bestemmelserne i den gældende lovs § 32, stk. 3, og § 26, stk. 6, 2. og 3. pkt. Det i den gældende lovs § 32, stk. 3, indeholdte forbud er opretholdt uændret.

Udøvelse af en for udvandrere skadelig virksomhed, herunder også ved meddelelse af urigtige eller vildledende oplysninger, er hidtil søgt imødegået ved den udvandringschefen ved den gældende lovs § 26, stk. 6, 2. og 3. pkt., tillagte beføjelse til at give pålæg med den virkning, at overtrædelse af pålægget kan straffes.

Man har imidlertid fundet det rettest i forslagens § 3, stk. 1, umiddelbart at knytte straffesanktion til meddelelse af urigtige eller vildledende oplysninger, for så vidt disse tager sigte på at bevæge nogen til at udvandre.

I forbindelse hermed har man fundet det naturligt ved forslagens § 3, stk. 2, at bemyndige arbejdsdirektøren til om fornødent at påbyde vedkommende at berigtige vildledende eller urigtige oplysninger på den efter forholdene mest hensigtsmæssige måde.

Til § 4.

Bestemmelsen i forslagens § 4, stk. 1, svarer til den gældende lovs § 16, jfr. § 34, stk. 2, og tager — som hidtil — i første række sigte på at undgå, at udvandrerens på forhånd skal komme i et økonomisk afhængighedsforhold til sin fremtidige arbejdsgiver, hvilket vil kunne vanskeliggøre en overflytning til andet, måske bedre arbejde. Man har dog omskrevet og udvidet bestemmelsen vedrørende rejser, for hvilke betaling helt eller delvis erlægges efter ankomsten til indvandringslandet, idet udvandrerens på tidspunktet for kontraktens indgåelse næppe altid vil være i stand til fuldt ud at vurdere sine muligheder for at overholde aftalen efter ankomsten til bestemmelsesstedet og derfor kan pådrage sig forpligtelser, der kan virke særlig byrdefulde for den, der står over for at skulle skabe sig en fremtid i det nye land.

Forslagets § 4, stk. 2, opretholder den hidtidige adgang til at indbringe spørgsmålet om en eventuel dispensation for arbejdsministeren, jfr. den gældende lovs § 28.

Til § 5.

Bestemmelsen tilsigter, at afviklingen af Statens Udvandringskontor som en selvstændig institution kan ske ved udgangen af et finansår. Da den udvandringsagenterne påhvillende koncessionsafgift i henhold til § 2 i anordning af 1. marts 1935 vedrørende afgiftens indbetaling m. m. beregnes på grundlag af udvandringsagenternes driftsregnskab for kalenderåret, foreslås i stk. 3 afgiftspligten ophævet med udgangen af 1958.

Når det i stk. 4 foreslås, at den af de autoriserede udvandringsagenter i henhold til § 6 i den gældende lov stillede sikkerhed først skal tilbagebetales 6 måneder efter lovens ophævelse, skyldes det, at den omstændighed, at lovforslagets eventuelle ophøjelse til lov vil bringe samtlige autoriserede udvandringsagenters virksomhed som sådanne til ophør pr. 1. april 1959, ikke kan begrunde, at de en agent i medfør af den gældende lovs § 6 påhvillende økonomiske forpligtelser skulle bortfalde til et tidligere tidspunkt end det, til hvilket agenten selv kunne have frigjort sig derfor.